

Jaume Flaqué Estrany

El passat dijous, dia 25 de setembre, la notícia es va ficar per tot arreu: En Jaume de can Mataporcs era mort. La sorpresa i l'impacte corprenedor també era general. Semblava impossible. No ens en sabíem avenir. Però era cert. La mort té aquestes males passades. Malauradament, aquests últims dies, el fet s'ha repetit sovint («Ronsana» se'n dol i n'és testimoni) i en persones molt apreciades.

En Jaume ha malaltejat poc més d'una setmana, però la malaltia ha estat fulminant i no li ha donat opció. Poc podíem suposar el diumenge, quan el vam anar a veure, que la cosa fós tan greu. El seu aspecte era bo, tenia ganes de parlar i, tot i que no amagava una certa preocupació pel curs de l'enfermetat, tampoc semblava, aparentment, molt pessimista.

Però ja sabem com era en Jaume: tan discret, amb una modèstia tan exagerada que la seva dèria era sempre la por d'agrarar, de molestar, de causar la més mínima preocupació per qualsevol motiu. Estem segurs que això li feia dissimular també el seu estat físic i d'ànim, doncs s'ha comprovat ràpidament la gravetat i el dolorós procés i final de la seva malaltia. «En Jaume no s'ho mereixia, això», és la reacció unànim de tots els qui el coneixíem. Amb criteris únicament humans, aquests fets no tenen explicació. És solament la fe i el sentit transcendent de la persona que li pot donar.

Però, parlem d'en Jaume, de la seva vida dedicada al treball i a estimar, perquè volem guardar-ne el bon record de la seva sincera amistat.

Amb en Jaume hem estat veïns i amics de tota la vida. Vam començar a anar a col·legi junts i molt infants, perquè tots dos vivíem arran de l'escola i les nostres famílies estaven molt relacionades amb el mestre de llavors, l'inoblidable Sr. Batlle. Vàrem ser molt temps els més petits de l'escola.

La joventut va separar en certa manera els nostres camins, ja que jo anava a treballar a Barcelona i m'hi passava tota la setmana, i ell va romandre a casa seva fent de pagès, activitat que sempre ha mantingut. De jove va quedar sense pare, i amb els seus germans Lluís i Maria van haver de tirar la casa endavant i cuidar la seva mare, molt delicada de salut, que també van perdre ben aviat.

Recordo, com si fos ara, quan a casa collíem olives i ells tenien trull, les vesprades d'hivern que havíem passat fent i sucant torrades, en aquell porxo i amb aquells aparells tan rudimentaris, que ara són peces de museu. El Sr. Batlle també ho deu recordar, ja que sovint ens hi acompanyava.

El temps lliure de la seva joventut el va dedicar gairebé íntegrament al Casal i a la Parròquia, quan Mn. Manel havia aglutinat i organitzat aquell floret de jovent que tantes activitats va portar a terme i tant va marcar el futur del nostre poble. Sobretot en la «comèdia», però també en els cercles d'estudis, les caramelles, l'emissora... va participar-hi activament i amb entusiasme, al costat d'en Franch, del Josep Gol, dels nois del Molí, dels de can Duran, d'en Josep Valls... i de tants d'altres que seria llarg d'anomenar. Potser més que ningú, perquè mai el va distreure la «xicota» com va passar en altres, senzillament perquè mai en va tenir. Tots el recordem també recitant aquelles poe-

sies tan dramàtiques i sentides («La Festa Major», etc.) en qualsevol festa o festeta que s'organitzés al Casal.

No es va fer pregar gens quan el jovent del Casal el va convidar, ara fa quatre anys, a prendre part en la representació de «La Passió». I va ser, a més a més, dels que van empènyer als altres «veterans» del Casal a participar-hi. Durant els tres anys que es va escenificar, va fer, amb el seu entusiasme característic i de manera corprenedora, el paper de Zebedeu.

Una altra de les afeccions que ha tingut, i que ha conservat fins al final, és la caça. Aquesta, de tradició familiar. Quan es va organitzar la Societat de Caçadors va ser un dels promotors i ha estat sempre membre de la Junta, no amb cap càrrec rellevant, sinó de fer la feina. Ell era el que pensava en tot i, moltes vegades, el qui ho feia. És ben segur que els seus companys de Junta el trobaran a faltar moltíssim, i que l'entitat es ressentirà enormement de la seva absència. En Josep M.ª Casanovas em deia: «Com amic és el que més hi he pogut confiar; a la Societat no té substitut».

Recordo encara el dia que va venir a casa a demanar-me «si no era molestia», si volia anar a casa seva per retratar la caça d'aquell dia: quatre magnífiques guilles i un esquiol. La fotografia es va publicar a l'Anuari d'aquell any, el 1971, i la reproduïm també aquí.

La Societat de Caçadors organitza cada any concursos de tir al plat, i l'ànima d'aquesta organització era també en Jaume. N'havíem parlat moltes vegades i sé les angúnies, la feina i les incomprendssions que tot això li reportava, però la seva gran afecció i tenacitat li feien superar totes les dificultats, i la gent sempre s'admirava de l'organització. Naturalment, ell no tenia pas temps de participar-hi, tot i que li agradava; tenia moltes altres tecles que tocar.

En Jaume també era el que normalment escrivia i portava les notícies de la Societat de Caçadors per publicar en aquesta revista. Però sempre insistia que ho corregís i que «sobretot, treu el que et sembli, que tinc por que algú es pugui molestar». Naturalment, les notícies eren tan inofensives i matitzades, que ningú en podia tenir la més mínima queixa.

Amb en Jaume érem de la mateixa quinta (del 53), un dels pocs anys que es va fer l'experiència de donar números alts en el «sorteig dels quintos» i que aquests fessin el servei militar només durant tres mesos. Va ser dels afortunats, junt amb en Jaume Duran i el Ton Francàs, i recordo que quan ho comentàvem semblava que es considerés una mica culpable que els altres no haguéssim tingut la seva sort, i se'n dolia ben sincerament.

Recentment, en les últimes eleccions municipals, vàrem estar parlant del tema i de la política local amb força profunditat. Estàvem generalment d'acord, però

